

“মৰমৰ সন্তানসকল – এই জ্ঞানে তোমালোকক শীতল কৰি তোলে, এই জ্ঞানেৰে কাম-ক্ৰোধৰ অগ্নি সমাপ্ত হৈ যায়, ভক্তিৰে সেই অগ্নি সমাপ্ত নহয়”

প্ৰশ্ন: স্মৰণ কৰোঁতে কোনটো মুখ্য পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে?

উত্তৰ: পিতাৰ স্মৃতিত বহাৰ সময়ত দেহো স্মৃতিত আহিব নালাগে। আত্মা-অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিবা, এইটোৱে পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। ইয়াতেই বিধিনি আহে কিয়নো আধাকল্প ধৰি দেহ-অভিমানী হৈ আছে। ভক্তি মানেই দেহৰ স্মৃতি।

ওঁম শান্তি। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে স্মৰণ কৰিবৰ কাৰণে একান্ত অৱস্থাৰ অতি আৱশ্যক। তোমালোক একান্ত বা শান্ত অৱস্থাত যিমান পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব পাৰা জনসমাগমত সিমান থাকিব নোৱাৰা। স্কুলতো সন্তানসকলে যেতিয়া পঢ়ে তেতিয়া একান্তত গৈ ষ্টাডী (অধ্যয়ন) কৰে। ইয়াতো একান্তৰ প্ৰয়োজন। ফুৰিবলৈ গ'লেও তাতো স্মৃতিৰ যাত্ৰা হৈছে মুখ্য। পঢ়াতো একেবাৰে সহজ কিয়নো আধাকল্প মায়াৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হোৱাৰ পৰাই তোমালোক দেহ-অভিমানী হৈ যোৱা। প্ৰথম শত্ৰু হৈছে দেহ-অভিমান। পিতাক স্মৰণ কৰাৰ সলনি দেহক স্মৰণ কৰে। ইয়াক দেহৰ অহংকাৰ বুলি কোৱা হয়। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলক কোৱা হয় যে আত্মা-অভিমানী হোৱা, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। এতিয়া ভক্তিতো আঁতৰিল। ভক্তি হয়ই শৰীৰৰ লগত। তীৰ্থ আদিলৈ শৰীৰক লৈ যাবলগীয়া হয়। দৰ্শন কৰিব লাগে, ইটো-সিটো কৰিব লাগে। শৰীৰ যাবলগীয়া হয়। ইয়াত তোমালোকে এইটোৱে চিন্তন কৰিব লাগে যে আমি আত্মা হওঁ, আমি পৰমপিতা পৰমাত্মা পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বচ যিমান স্মৰণ কৰিবা তেতিয়া পাপ থগুন হৈ যাব। ভক্তি মার্গততো কেতিয়াও পাপ থগুন নহয়। কোনোবা বৃদ্ধ আদি থাকিলে মনত ব্ৰান্ত ধাৰণা হয় - মই ভক্তি নকৰিলে লোকচান হ'ব, নাস্তিক হৈ যাম। ভক্তিৰ যেন জুই লাগি আছে আৰু জ্ঞানত হৈছে শীতলতা। ইয়াত কাম ক্ৰোধৰ অগ্নি সমাপ্ত হৈ যায়। ভক্তিমাৰ্গত মনুষ্যই কিমান ভাৱনা ৰাখে, পৰিশ্ৰম কৰে। ধৰি লোৱা বদীনাথলৈ গ'ল, মূৰ্তিৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল তাৰ পাচত কি! তৎক্ষণাত ভাৱনা জাগি উঠে, তেতিয়া বদীনাথৰ বাহিৰে বেলেগ কাৰো স্মৃতি বুদ্ধিত নাথাকে। আগতেতো খোজকাটি গৈছিল। পিতাই কয় - মই অলপ সময়ৰ কাৰণে মনৰ কামনা পূৰ্ণ কৰি দিওঁ, সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ। বাকী মই এওঁলোকৰ সৈতে সাক্ষাৎ নকৰোঁ। মোৰ অবিহনে উত্তৰাধিকাৰ পাব জানো। উত্তৰাধিকাৰতো তোমালোকে মোৰ পৰাহে পাবা নহয় জানো। এয়াতো সকলো দেহধাৰী। উত্তৰাধিকাৰ একমাত্ৰ পিতা ৰচয়িতাৰ পৰাহে পোৱা যায়, বাকী যি জড় বা চৈতন্য আছে সেই সকলো হৈছে ৰচনা। ৰচনাৰ পৰা কেতিয়াও উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰে। পতিত-পাৱন এজনেই পিতা। কুমাৰীসকলতো সংগদোষৰ পৰা বহুত বাচি থাকিব লাগে। পিতাই কয় - এই পতিত বৃত্তিৰ কাৰণে তোমালোকে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ পোৱা। এতিয়া সকলো হৈছে পতিত। তোমালোক এতিয়া পাৱন হ'ব লাগে। নিৰাকাৰ পিতাহে আহি তোমালোকক পঢ়ায়। এনেকৈ কেতিয়াও নাভাবিবা যে ব্ৰহ্মাই পঢ়ায়। সকলোৰে বুদ্ধি শিৱবাবাৰ ফালে থাকিব লাগে। শিৱবাবাই এওঁৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। তোমালোক দাদীসকলকো পঢ়াওঁতাজন হৈছে শিৱবাবা। তেওঁৰ কি অতিথি-সংকাৰ কৰিবা! তোমালোকে শিৱবাবাৰ কাৰণে আঙুৰ, আম লৈ আহা, শিৱবাবাই কয় - মইতো অভোক্তা হওঁ। তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণেই সকলো। ভক্তসকলে ভোগ লগায় আৰু ভগাই থায়। মই জানো থাওঁ। পিতাই কয় - মইতো আহোৱেই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াই পাৱন কৰি তুলিবলৈ। পাৱন হৈ তোমালোকে ইমান উচ্চপদ পাবাওঁ। মোৰ ধান্দা (কাম) এয়াই। এনেকৈ কয়েই যে শিৱ ভগৱানুবাচ। ব্ৰহ্মা ভগৱানুবাচ বুলিতো নকয়। 'ব্ৰহ্মা বাচ' বুলিও নকয়। যদিও এৰোঁ মুৰুলী শুনায় কিন্তু সদায় এনেকৈ বুজিবা যে শিৱবাবাই শুনায়। কোনোবা সন্তানক ভালকৈ শৰবিদ্ধ কৰিবলৈ (জ্ঞান দি প্ৰভাৱিত কৰিবলৈ) হ'লে নিজেই (বুজাওঁতাজনৰ শৰীৰত) প্ৰৱেশ কৰি ল'ব। জ্ঞানৰ বাণ (কাঁড়) তীক্ষ্ণ বুলি গায়ন কৰা হয়। চাইক্সৰো (বিজ্ঞানৰো) কিমান পাৱাৰ (শক্তি) আছে। বোমা আদিৰ কিমান ভীষণ শব্দ হয়। তোমালোক কিমান চাইলেম্বত (শান্তিত, মৌন হৈ) থাকা। চাইক্সৰ ওপৰত চাইলেম্ব বিজয়ী হয়।

তোমালোকে এই সৃষ্টিক পাৱন কৰি তোলা। প্ৰথমেতো নিজক পাৱন কৰি তুলিব লাগে। ড্ৰামা অনুসৰি পাৱনো হ'বই লাগিব, সেইকাৰণে বিনাশো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ড্ৰামাক বুজি বহুত হৰ্ষিত হৈ থকা উচিত। আমি এতিয়া শান্তিধামলৈ যাম। পিতাই কয় - সেইখন তোমালোকৰ ঘৰ। ঘৰলৈতো আনন্দেৰে যোৱা উচিত নহয় জানো। এই ক্ষেত্ৰত দেহী-অভিমানী হ'বলৈ বহুত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ ওপৰতেই বাবাই বহুত জোৰ দিয়ে, ইয়াতেই

পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। পিতাই সোধে – চলোঁতে-ফুৰোঁতে স্মৰণ কৰা সহজ নে এঠাইত বহি স্মৰণ কৰা সহজ? ভক্তি মাৰ্গতো কিমান মালা ঘূৰাই থাকে, বাম-বাম জপি থাকে। লাভতো একোৱেই নাই। পিতাইতো তোমালোক সন্তানসকলক একেবাৰে সহজ যুক্তি (উপায়) শুনায় - ভোজন ৰান্ধা, যিয়েই নকৰা, পিতাক স্মৰণ কৰিবা। ভক্তিমাৰ্গত শ্ৰীনাথ দ্বাৰত ভোগ ৰান্ধে, মুখত পটি (কাপোৰ) বান্ধি লয়। অলপো যাতে শব্দ নহয়। সেয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। তোমালোকেতো পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁলোকে ইমান ভোগ লগায় কিন্তু কোনোবাই সেয়া খায় জানো। পাণ্ডা লোকসকলৰ কুটুম্ব থাকে তেওঁলোকে খায়। তোমালোকে ইয়াত জানা যে আমাক শিৱবাবাই পঢ়ায়। ভক্তিত জানো এইটো বুজি পায় যে আমাক শিৱবাবাই পঢ়ায়। যদিও শিৱ পুৰাণ ৰচিছে কিন্তু তাত শিৱ-পাৰ্ৱতী, শিৱ-শংকৰ সকলো একাকাৰ কৰি দিছে, সেইবোৰ পঢ়িলে একো লাভ নহয়। প্ৰত্যেকে নিজৰ শাস্ত্ৰ পঢ়া উচিত। ভাৰতবাসীৰ হৈছে একমাত্ৰ ‘গীতা’। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ ‘বাইবেল’ এখনেই। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ হৈছে ‘গীতা’। তাতহে জ্ঞান আছে। ন’লেজেই (জ্ঞানেই) পঢ়া হয়। তোমালোকে ন’লেজ পঢ়িব লাগে। যুদ্ধ আদিৰ কথা যিবোৰ কিতাপত আছে সেইবোৰৰ সৈতে তোমালোকৰ কোনো কামেই নাই। আমি হৈছোঁ যোগবলধাৰী তেন্তে আকৌ বাহুবলীসকলৰ কাহিনী কিয় শুনিম! তোমালোকৰ বাস্তৱত যুদ্ধ নহয়। তোমালোকে যোগবলৰ দ্বাৰা ৫ বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। তোমালোকৰ যুদ্ধ হৈছে ৫ বিকাৰৰ সৈতে। তেওঁলোকেতো মনুষ্যই মনুষ্যৰ লগত যুদ্ধ কৰে। তোমালোকে নিজৰ বিকাৰৰ লগত যুদ্ধ কৰা। এই কথাবোৰ সল্ল্যাসী আদিয়ে বুজাব নোৱাৰে। তোমালোকক কোনো ড়িল (ব্যায়াম) আদিও শিকোৱা নহয়। তোমালোকৰ ড়িল এটাই। তোমালোকৰ হৈছেই যোগবল। স্মৃতিৰ বলৰ দ্বাৰা তোমালোকে ৫ বিকাৰৰ ওপৰত জয়ী হোৱা। এই ৫ বিকাৰ হৈছে শত্ৰু। তাৰ ভিতৰতো নান্দাৰৱান (এক নন্দৰ) হৈছে দেহ-অভিমান। পিতাই কয় - তোমালোকতো আত্মা নোহোৱা জানো। তোমালোক আত্মাসকল আহা, আহি গৰ্ভত প্ৰৱেশ কৰা। মইতো এই শৰীৰত বিৰাজমান হৈছোঁ। মই জানো কাৰোবাৰ গৰ্ভত প্ৰৱেশ কৰোঁ! সত্যযুগত তোমালোক গৰ্ভ মহলত থকা। আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্যত গৰ্ভ জেইললৈ (বন্দীশাললৈ) যোৱা। মইতো প্ৰৱেশ কৰোঁ। ইয়াক দিব্য জন্ম বুলি কোৱা হয়। ড্ৰামা অনুসৰি মই এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত আহিবলগীয়া হয়। এওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰাখোঁ কিয়নো মোৰ হৈ নগ’ল জানো। এড’প্ট (তোলনীয়া) হ’লে কিমান সুন্দৰ সুন্দৰ নাম ৰাখে। তোমালোকৰো বহুত ভাল ভাল নাম ৰাখিলোঁ। সন্দেশীৰ (বাৰ্তাবাহকৰ) দ্বাৰা বহুত ৰাণ্ডাৰফুল নামৰ লিষ্ট (বিস্ময়কৰ নামৰ তালিকা) আহিছিল। বাবাৰ জানো সকলো নাম স্মৃতিত আছে। নামেৰেতো একো কাম নহয়। শৰীৰৰ ওপৰতে নাম ৰখা নহয় জানো। এতিয়াতো পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজা, পিতাক স্মৰণ কৰা। বচ। তোমালোকে জানা যে আমি পূজ্য দেৱী-দেৱতা হওঁগৈ পুনৰ ৰাজ্য কৰিম। আকৌ ভক্তি মাৰ্গত আমাৰে চিত্ৰ অংকন কৰিব। দেৱীসকলৰ বহুত চিত্ৰ আঁকে। আত্মাসকলৰো পূজা হয়। মাটিৰ সালগ্ৰাম সাজে আকৌ ৰাতিৰ ভিতৰতে ভাঙি পেলায়। দেৱীসকলকো সজাই পূজা কৰি আকৌ সমুদ্ৰত ডুবাই দিয়ে। পিতাই কয় -মোৰো ৰূপ সাজি, খুৱাই-বুৱাই আকৌ মোক পাথৰ শিলগুটি সকলোতে আছে বুলি কৈ দিয়ে। আটাইতকৈ বেছি দুৰ্দশাতো মোৰ কৰে। তোমালোক কিমান দৰিদ্ৰ হৈ গ’লা। দৰিদ্ৰসকলেই আকৌ উচ্চ পদ পায়। চহকীসকলে কাচিঙে এই জ্ঞান লয়। বাবায়ো চহকীসকলৰ পৰা ইমান লৈ কি কৰিব! ইয়াততো সন্তানসকলৰ এটি এটি টোপালেৰে (পইচাৰে) এই ঘৰ আদি নিৰ্মাণ কৰা হয়। এনেকৈ কয় - বাবা আমাৰ এটা ইটা লগাই দিব। এইটো বুজি পায় যে ৰিটাৰ্গত (প্ৰতিদানত) আমি সোণ-ৰূপৰ মহল পাম। তাততো বহুত সোণ থাকে। সোণৰ ইটা থাকিব সেইবাবেতো সোণৰ মহল নিৰ্মাণ কৰিব। গতিকে পিতাই বহুত মৰমেৰে কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা, এতিয়া নাটক পুৰা হ’ব হ’ল।

পিতাই দৰিদ্ৰ সন্তানসকলক চহকী হোৱাৰ যুক্তি (উপায়) শুনায় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকৰ ওচৰত যি কিছু আছে ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰি দিয়া। ইয়াততো একোৱে নাথাকিব। ইয়াত যি ট্ৰান্সফাৰ কৰিবা সেয়া নতুন সৃষ্টিত এশগুণৰ হিচাপত পাবা। বাবাই একো নিবিচাৰে। তেওঁতো দাতা হয়, এইটো যুক্তি শুনোৱা হয়। ইয়াততো সকলো মাটিত মিলি যাব। কিছু ট্ৰান্সফাৰ কৰি দিলে তোমালোকে নতুন সৃষ্টিত পাবা। এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশৰ সময়। এয়া একোৱে কামত নাহিব সেইবাবে বাবাই কয় - ঘৰে ঘৰে ইউনিভাৰচিটি কাম হস্পিতাল (বিশ্ব বিদ্যালয় তথা চিকিৎসালয়) খোলা যাৰ দ্বাৰা হেল্থ (স্বাস্থ্য) আৰু ৱেল্থ (সম্পত্তি) পাবা। এয়াই হৈছে মুখ্য। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাতিৰ ক্লাছ 12-03-68

বৰ্তমান সময়ত তোমালোক দৰিদ্ৰ সাধাৰণ মাতাসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ লাভ কৰা। এই যন্ত্ৰত সহায় আদিও

মাতাসকলে বহুত কৰে, পুৰুষ বহুত কম আছে যি সহায়কাৰী হয়। মাতাসকলৰ উত্তৰাধিকাৰৰ নিচা নাথাকে। তেওঁলোকে বীজ সিঁচি থাকে, নিজৰ জীৱন গঢ়ি থাকে। তোমালোকৰ জ্ঞান হৈছে যথার্থ, বাকী হৈছে ভক্তি। আত্মিক পিতাহে আহি জ্ঞান দিয়ে। পিতাক বুজিলে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় ল'ব। তোমালোকক পিতাই পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে, বুজাই থাকে। সময় ৱেষ্ট (নষ্ট) নকৰিবা। পিতাই জানে কোনোবা ভাল পুৰুষাৰ্থী, কোনোবা মিডিয়াম (মধ্যম শ্ৰেণীৰ), কোনোবা থাৰ্ড (তৃতীয় শ্ৰেণীৰ)। বাবাক সুধিলে ততালিকে কৈ দিব – তুমি ফাষ্ট হোৱা নে চেকেণ্ড হোৱা নে থাৰ্ড হোৱা। কাকো যদি জ্ঞান নুশুনায় তেন্তে থাৰ্ড ক্লাচ হৈ গ'ল। প্ৰমাণ নিদিলেতো পিতাই নিশ্চয় ক'ব নহয় জানো। ভগৱানে আহি যি জ্ঞান শিকায় সেয়া আকৌ প্ৰায় লুপ্ত হৈ যায়। এয়া কোনেও নাজানে। ড্ৰামাৰ প্লেন (পৰিকল্পনা) অনুসৰি এয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গ, ইয়াৰ দ্বাৰা কোনেও মোক পাব নোৱাৰে। সত্যযুগলৈ কোনো যাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। কল্পৰ আগতে যিয়ে যিমানপুৰুষাৰ্থ কৰিছিল, সিমানে কৰি থাকে। পিতাই বুজিব পাৰে কোনে নিজৰ কল্যাণ কৰি আছে। পিতাইতো ক'ব – নিতৌ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ সন্মুখত আহি বহিবা। বাবা আপোনাৰ শ্ৰীমতত এই উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় ল'ম। নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাৰ সেৱাৰ চৰ্থ (আগ্ৰহ) নিশ্চয় থকা উচিত। চেন্টাৰত থকাসকলেও লিখোঁ, ইমান বছৰ পঢ়িলা, যদি কাকো পঢ়াব নোৱাৰা তেন্তে কি পঢ়িলা। সন্তানসকলৰ উল্লিখিত কৰা উচিত নহয় জানো। বুদ্ধিত গোটেই দিন সেৱাৰ খেয়াল চলি থকা উচিত।

তোমালোক বানপ্ৰস্তু নোহোৱা জানো। বানপ্ৰস্তুসকলৰো আশ্ৰম থাকে। বানপ্ৰস্তুসকলৰ ওচৰলৈ যাব লাগে, মৰাৰ আগতে লক্ষ্যৰ বিষয়েতো শুনাই দিয়া। বাণীৰ সিপাৰে তোমালোক আত্মা যাবা কেনেকৈ! পতিত আত্মাতো যাব নোৱাৰে। ভগৱানুবাচ – মামেকম্ (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰিলে তোমালোক বানপ্ৰস্থলৈ গুছি যাবা। বাৰানসীত বহুত সেৱা আছে। বহুত সাধুলোক কাশীবাসী হ'বৰ কাৰণে তাতে থাকে, গোটেই দিন কৈ থাকে – শিৱ কাশী বিশ্বনাথ গঙ্গা। তোমালোকৰ অন্তৰত সদায় আনন্দৰ তালি বাজি থাকিব লাগে। ষ্টুডেন্ট (শিক্ষাৰ্থী) নোহোৱা জানো! সেৱাও কৰা আৰু পঢ়াও। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। আমি এতিয়া শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। এয়া হৈছে মনমনাভৱ। কিন্তু বহুতৰে স্মৃতিত নাথাকে। পৰচিত্তন কৰি থাকে। মূল কথা হৈছে স্মৃতিত থকাৰ। স্মৃতিয়েই আনন্দিত কৰি তুলিব। সকলোৱে বিচাৰে যে বিশ্বত শান্তি হওঁক। পিতায়ো কয় – তেওঁলোকক বুজোৱা যে বিশ্বত শান্তি এতিয়া স্থাপন হৈ আছে, সেইকাৰণে বাবাই লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ চিত্ৰক বেছি মহত্ব দিয়ে। কোৱা, এয়া সৃষ্টি স্থাপন হৈ আছে, য'ত সুখ-শান্তি, পবিত্ৰতা সকলো আছিল। সকলোৱে কয় বিশ্বত শান্তি হওঁক। প্ৰাইজো (পুৰস্কাৰো) বহুতে পাই থাকে। ৱৰ্ল্ডত (বিশ্বত) পিচ্ (শান্তি) স্থাপন কৰোঁতাজনতো নিশ্চয় মালিক হ'ব নহয় জানো। এওঁলোকৰ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ) ৰাজ্যত বিশ্বত শান্তি আছিল। এটাই ভাষা, এখনেই ৰাজ্য, এটাই ধৰ্ম আছিল। বাকী সকলো আত্মা নিৰাকাৰ লোকত আছিল। এনেকুৱা বিশ্ব কোনে স্থাপন কৰিছিল। শান্তি কোনে স্থাপন কৰিছিল! ফৰেনাৰ্চ(বিদেশী)সকলেও বুজিব এয়া পেৰাডাইজ্ (স্বৰ্গ) আছিল। এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল। বিশ্বত শান্তিতো এতিয়া স্থাপন হৈ আছে। বাবাই বুজাইছিল – প্ৰভাত ফেৰীতো এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ উলিয়াবা। যাতে সকলোৰে কানত এইটো ধ্বনি গৈ পায় যে এই (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ) ৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে। নৰকৰ বিনাশ সমাগত। এইটোতো জানে যে ড্ৰামা অনুসৰি সম্ভৱ দেখি আছে। ডাঙৰ ডাঙৰ ব্যক্তিসকলৰ ভাগ্যত এতিয়া নাই। তথাপি পিতাই পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে। ড্ৰামা অনুসৰি চাৰ্ভিচ্ (সেৱা) চলি আছে। ভাল বাৰু। গুড্ নাইট (শুভ ৰাতি)।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সংগদোষৰ পৰা নিজকে বহুত চম্ভালিব লাগে। কেতিয়াও পতিতৰ সংগত আহিব নালাগে। চাইলেন্স (শান্তিৰ) বলেৰে এই সৃষ্টিক পাৱন কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

(2) ড্ৰামাক ভালদৰে বুজি হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। নিজৰ সকলো নতুন সৃষ্টিৰ বাবে ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰিব লাগে।

বৰদান:

আত্মিকতাৰ প্ৰভাৱৰ দ্বাৰা ফৰিস্তা স্বৰূপৰ মেকাপ্ (শৃংগাৰ) কৰোঁতা সকলোৰে স্নেহী হোৱা যিসকল সন্তান সদায় বাপদাদাৰ সংগত থাকে তেওঁলোকৰ সংগৰ ৰং এনেকৈ লাগে যে প্ৰত্যেকৰে চেহেৰাত আত্মিকতাৰ প্ৰভাৱ দেখা দিয়ে। যি আত্মিকতাত থাকিলে ফৰিস্তা স্বৰূপৰ মেকাপ্ (শৃংগাৰ) স্বতঃ (আপোনাআপুনি) হৈ যায়। যেনেকৈ মেকাপ্ কৰাৰ পাচত কোনোবা যেনেকুৱাই নহওক কিন্তু পৰিৱৰ্তন হৈ যায়, মেকাপ্ কৰিলে সুন্দৰ লাগে। ইয়াতো ফৰিস্তা স্বৰূপৰ মেকাপেৰে চিকমিকাব ধৰিব আৰু এই আত্মিক মেকাপে সকলোৰে স্নেহী কৰি তুলিব।

স্লোগান: ব্রহ্মচৰ্য, যোগ তথা দিব্যগুণৰ ধাৰণাই হৈছে বাস্তৱিক পুৰুষাৰ্থ।

!! ওঁম্ শান্তি !!